Č. 6989.

Řízení přednss-em: * Lhůta k stížnosti k nss ve věcech spadajících do jeho kompetence neprodlužuje se tím, že strana ve smyslu § 105 úst. listiny a zák. z 15. října 1925 č. 217 Sb. vznese věc na řádný soud.

(Nález ze dne 21. prosince 1927 č. 25.130).

Prejudikatura: Boh. CCLXXXVI/26 adm.

Věc: Hugo W. v N. (adv. Dr. Otto Schöngut z Prahy) proti ministerstvu obchodu o poplatky za vývozní povolení.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Podáním de pres. 30. srpna 1924 předložila firma Sch. a spol. v Praze, jako splnomocněný zástupce st-lův, min-u obch. hromadné povolení na vývoz dříví z 11. srpna 1923, jehož platnost byla dne 20. března 1924 do 11. srpna 1924 prodloužena, a žádala, aby kauce složená na vývozní poplatky, pokud připadá na nevyvezené množství dříví, byla st-li vrácena. — Výnosem z 29. září 1924 min. obch. žádosti té nevyhovělo. — Proti tomuto výroku domáhal se st-l nápravy pořadem práva, a když byl se žalobou odmítnut pro nepřípustnost pořadu práva, podal — odvolav se na zák. č. 217/25 — stížnost k nss. Nař. výrok, doručený straně dne 6. října 1925, vydán byl zřejmě v časových hranicích přechodného ustanovní § 6 cit. zák. č. 217/25, jenž umožňuje, aby i případy v tomto čase vzešlé mohly býti přezkoumány způsobem v zákoně tom uvedeným, a st-l také ve lhůtě v § 2 odst. 3 tohoto zák. stanovené stížnost k nss podal.

Maje rozhodovati o této stížnosti, musel si nss především zodpověděti otázku, nebrání-li § 14 zák. o ss, aby se mohl touto stížností meritorně zabývati. Odpověď na tuto otázku slušelo hledati především v ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 217/25.

Podle ustanovení § 105 úst. listiny je ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, straně tímto rozhodnutím dotčené volno po vyčerpání opravných prostředků domáhati se nápravy pořadem práva. Podrobnosti, to jest podrobnější provedení této normy, upravuje zákon, jímž jest a podle znění svého § 1 odst. 1 i podle svého názvu chce býti zákon č. 217/1925.

Normativným obsahem § 105 úst. listiny jest tedy dán ústavněprávní rámec pro zák. č. 217/1925, a pokud tento zák. zcela zřejmě nevybočuje z mezí § 105 úst. listiny daných, nelze do něho vkládati obsah a smysl tyto meze přestupující. Zejména nelze, pokud opak není zcela nepochybně stanoven, zákonu tomuto podkládati úmysl upravovati soudní ochranu proti úřadům správním, kde tyto nerozhodují o nárocích soukromoprávních, neboť na tuto ochranu pomýšlí ústav. listina v § 88 a jest o ni postaráno zejména již zákonem z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. Jestliže tedy zák. č. 217/1925 ustanovuje v § 2 odst. 3, že — podala-li strana do rozhodnutí správního úřadu nejprv žalobu (návrh) k řádnému soudu —, počítá se jí lhůta k stížnosti na nss ode dne, kdy jí bylo dodáno rozhodnutí poslední soudní stolice, jímž byl pořad práva prohlášen

za nepřípustný, nelze ustanovení toto vztahovati též na případy, kdy strana proti rozhodnutí správního úřadu o jiných než soukromoprávních nárocích místo stížnosti k nss podle zák. č. 3/1918, pokud se týče podle zák. o ss č. 36/1876, podala žalobu (návrh) k řádnému soudu. Neboť jinak by bylo možno proti jakémukoli rozhodnutí úřadu správního, i když nebylo jím rozhodnuto o nároku soukromoprávním, podati k řádnému soudu žalobu o určení nebo o plnění fiktivního nároku soukromoprávního podle § 1 odst. 2 zák. 217/1925 a tím dosáhnouti toho, že by propadná lhůta ke stížnosti k nss v § 14 zák. o ss stanovená uměle a libovolně se prodlužovala. Tak zásadní změnu zák. o ss však zákon č. 217/1925 zřejmě neintendoval a ani jeho textování nenutí, aby mu takový smysl byl přikládán. Neboť ustanovení § 2 odst. 3 tohoto zák., o které jde, je v úzké vnitřní souvislosti s ustanovením § 4, podle něhož i tehdy, když již řádné soudy popřely přípustnost pořadu práva, je výrok nss-u, že jde o věc patřící podle § 105 úst. listiny do příslušnosti řádných soudů, pro (tyto) soudy závazným, takže vznesení záporného konfliktu kompetenčního podle § 3 zák. č. 3/1918 je podle toho vyloučeno.

Praktický dosah ustanovení § 2 odst. 3 zák. č. 217/1925 je tedy jen ten, že byl-li poslední stolicí soudní prohlášen pořad práva za nepřípustný, přes to, že šlo o rozhodnutí správního úřadu o nároku soukromoprávním, je možno ve lhůtě § 14 zák. o ss, počítané ode dne, kdy rozhodnutí poslední stolice soudní bylo dodáno, podati stížnost k nss, aby tento tribunál měl možnost konati jurisdikci podle § 4 zák. č. 217/1925, to jest, aby mohl rozhodnouti, zdali jde o rozhodnutí úřadu správního o nároku soukromoprávním, třeba že řádné soudy byly již otázku tuto záporně zodpověděly. Nalezne-li však nss, že nejde o rozhodnutí správního úřadu o nároku soukromoprávním, nýbrž o věc náležející podle zák. č. 3/1918 do jeho vlastní kompetence, musí se stížností naložiti podle tohoto zák., pokud se týče podle zák. o ss a může proto jen podle tohoto zákona, zejména podle jeho § 14 posouditi, zdali stížnost byla podána včas.

V dnešním případě stížnost netvrdí, že nař. rozhodnutí je rozhodnutím správního úřadu o nároku soukromoprávním a není ani možno vážně pochybovati, že uplatňovaný nárok na vrácení kauce složené na vývozní poplatky z důvodu nepoužití vývozního povolení nespočívá na žádném titulu práva soukromého. Z toho však plyne, že rozhodnutí žal. úřadu, jímž vrácení řečené kauce bylo odepřeno, sluší považovati za rozhodnutí neb opatření ve smyslu § 2 zák. o ss, které je podle cit. § 14 možno před nss bráti v odpor jen do 60 dnů ode dne, kdy toto rozhodnutí bylo st-li doručeno.

Nař. rozhodnutí bylo však st-li doručeno již dne 6. října 1924. St-l podal stížnost na poštu dne 5. května 1926 a stížnost ta došlo k nss dne 6. května 1926, tudíž zřejmě již po uplynutí lhůty § 14 zák. o ss. Podle tohoto předpisu nemohl se tedy nss meritem stížnosti zabývati a bylo tudíž stížnost odmítnouti jako nepřípustnou.

Č. 6990.

Závodní výbory: Práva jednotlivých členů záv. výboru jako jednotlivců nejsou dotčena tím, že správa závodu schválí a v závodě vy-